

de Monturiol podria ésser solament carrer de sortida (entrant per la Plaça Palmera) i el carrer de Camaño, carrer d'entrada (entrant per la Placeta).

► Ja sabem que tot ço que podem dir respecte a qüestions municipals es perdre el temps, puix hem de recordar aquell adagi que diu:

«Quan l'ase no vol veure, ja pots xiular...»

Però nosaltres som fossuts i continuarem xiulant.

► Els coloms a la Rambla hi fan molt bonic, ço que no fa tan bonic són els presents que hi deixen.

► Ens sembla que seria hora que tornessin a l'estat normal el *nano* de l'oca que embelleix la font del Parc de l'estació.

Potser en règim republicà, el cafre que s'entretenia en mutilar-lo haurà canviat de sistema i... trencarà totalment la figura, però hom es podria exposar a aquesta gesta, abans de deixar tota la vida el *nano* en tan lamentable estat.

Si hom considera que Jaume Compte—l'indomable personificació viva i llatzerada de l'esperit rebel de Catalunya—no deu portar arma de defensa, cal que reconegui abans l'imperiosa necessitat de desarmar la policia i la guàrdia incivil per les seves desencertades actuacions d'ara i d'abans.

Lerroux o l'home dels braços

Ja sabeu que cada any en el seu darrer dia, hom diu que corre arreu l'home dels nassos o sigui aquell home que la gent va dient que té tants nassos com dies l'any.

Doncs bé, a Ibèria també tenim un home que no és pas l'home dels nassos, un home, tot un ministre, un ministre — que és ara — d'Estat, un futur president pel que sembla — de la novella República dels pobles ibèrics,

que podríem anomenar-lo l'home dels braços, el qual àdhuc creiem que en l'esdevenidor gaudirà de tanta o més popularitat que el mateix, — inconegut i invisible —, home dels nassos. Aquest home, millor dit, aquest senyor és el conegut polític Alejandro Lerroux.

Lerroux, ha estat sempre, sobre tot ara en aquests darrers dies de les recents eleccions, la personalitat a la qual no li ha mancat un braç per tot-hom que ha volgut la seva — ell ho diu — abraçada cordial, la seva amistat momentània de puja-escapes, la seva entranyable (?) companyonia *electorera*. I sinó, aneu veient: ara de bracet amb la Lliga, un xic més tard, no gaire, amb combinació amb la Lligueta o Acció Catalana, adés amb els federals de tota la vida, adés amb els més reconsagrats. Pel cas és el mateix, la qüestió estriba en la enginyosa i complicada manifasseria política per assolir unes actes que, pels resultats que hem pogut comprovar, no hi ha pas dubte que hi té la mà trencada.

En les eleccions del 28 de Juny ens surt elegit diputat per Madrid, València, Saragossa etc. i en "ballofage" per aconseguir sortir per minoria a Barcelona. No cal dir el molt que ens plauria que, el prop-vinent diumenge, dia 12 del que corre, anés a l'aigua, per Barcelona, el senyor Lerroux, puix creiem que seria beneficiós per ell, ja que de sortir victoriós faria un empatx d'actes que a ben segur no arribaria a pair.

Heus ací com "Don Lacandru" rodant d'ací i d'allà per aquestes terres, com una bola de billar per damunt del tapis verd, esdevindrà, a no trigar, el super-home polític conservador de la República espanyola.

Lerroux i Melquíades Alvarez — deia Maurin en el seu llibre "Los hombres de la Dictadura" — sintetitzen admirablement tot el drama de la petita burgesia espanyola. Ambdós han pecat d'identica manera.

La responsabilitat de la catàstrofe política d'Espanya recau d'una faiso especial sobre aquests dos caps, que en l'hora de la batalla han preferit mantenir-se "en su lugar descansando".

Lerroux, a principis d'aquest segle treballava per impedir que la classe obrera es fes socialista i a l'ensems era l'oposició de la Lliga. S'esforçà també per anul·lar, durant

el major temps possible, l'acció del proletariat català.

No hi ha dubte, doncs, que aquest ja tan conegut polític ha estat, sempre, dels que han sabut nedar i guardar la roba.

Ara es parla d'un probable Govern presidit pel que és avui ministre d'Estat. I ens trobem amb unes interessants declaracions fetes pel senyor Indaleci Prieto, actual ministre d'Hisenda, en les quals manifesta, creient interpretar fidelment el criteri del seu partit, que un Govern presidit pel senyor Lerroux no podria comptar, per part dels socialistes, ni amb la seva col·laboració ni amb la seva ajuda, ni amb la seva confiança. Es a dir, que no aportarien cap d'aquests auxilis a un Govern que presidís el senyor Lerroux.

Ja veiem, doncs, que d'arribar a ésser un fet totes aquestes conjectures, apareixen per al senyor Lerroux uns nuvolassos espessos, molt espessos...

JORDI CIMALT.

discs i gramòfons
joan mates, 13 **figueres**

al marge d'un article

Hem llegit mants articles d'articulistes republicans i quasi hem tingut una sensació d'haver arribat a la meta de les reivindicacions humanes. Els republicans d'esquerra, així s'anomenen, van presentar a l'opinió el seu doctrinari, i han fet el dogme de la majoria.

Nosaltres, que no podem avenir-nos amb l'estancament, que no ens diu gaire res la majoritat, perquè sabem que les majories són les minories un altre dia, ens posem sempre una mica al marge dels esclataments d'entusiasme.

Hi ha hagut eleccions, s'ha posat el poble en un estat apte per a rebre els corrents dominants, i el poble ha gustat de formar part d'aquesta màquina electoròrica, i s'ha entusiasmada amb la movilització.